

Terug

Von abgemeldet

Kapitel 2: Twee

Meine Korrekturschreiberin hat endlich geantwortet, also kanns jetzt weitergehen mit Kapitel 2.

Dank jullie voor de commentaren :)

Hoofdstuk 2

Nu wist Shanía weliswaar hoe haar vader was, maar niet wie hij was en ze wist niet om ze dat wel wou weten. Hoewel dit verhaal niet nieuw was voor Shanía. Ze winkelde in de straat en trof daar Andrew. "Hallo Shanía. Je ziet eruit alsof iets is overkomen", zei Andrew. "Mijn moeder vond dat het tijd was me te zeggen hoe mijn vader was en waarom ik op de wereld ben", antwoordde Shanía. "En hoe is hij?", vroeg Andrew. "Ik weet niet. Ik vind dat ik hem moet leren kennen", zei Shanía. "Weet je dan hoe hij heet?", vroeg Andrew. "Nee dat is natuurlijk ook een probleem maar ik denk hij hebt dezelfde achternaam heeft als ik", zei Shanía. "Ik ken wel iemand met deze achternaam maar ik geloof niet dat hij jouw vader is", meende Andrew. "Wij kunnen mijn moeder vragen", stelde Shanía voor.

Dus gingen zij naar Shanía's moeder en vroegen ze naar de naam van de vader. Shila wou niet antwoorden maar zij moest het wel doen. "Waarom wil je me de naam niet zeggen?", vroeg Shaniña. Shila keek verbaasd naar haar dochter. "Omdat ze hebt angst dat je ook weg gaat om hem te zoeken", zei Andrew. "Waarom zou ik dat doen? Ik meen zoals het eruit ziet hij me niet wil leren kennen, waarom zou ik dat dan willen?", meende Shanía. "Omdat hij jou niet kon leren kennen. Hij weet niet dat hij een dochter heeft. Ik heb het hem niet gezegd", zei Shila. "Waarom heb je het hem niet verteld?", vroeg Shanía. "Wat moest ik zeggen? 'Hallo het was leuk dat je voor negen maanden bij me was, wij hebben nu een dochter?' Heel goed", meende Shila.

"Indien het zo is, wil ik hem zoeken. Ik vind dat hij minstens moet weten dat hij een dochter heeft", zei Shanía. "Maar daarvoor heb je de naam nodig", herinnerde Andrew haar. "Dat klopt. En mama wil hem mij niet zeggen."

Shila zag er verdrietig uit en zij gaf op. "Goed ik zeg jou de naam. Jouw vader is Davy Jones." Andrew zag haar veraasd aan. "Davy Jones?", vroeg hij nog een keer. "Ja", sprak Shila. "Waarom?", vroeg Shanía Andrew. Zij begreep niet wat dat zo erg aan was.

"Davy Jones, jouw vader, was de gevaarlijkste zeeman op zee", verklaarde Andrew. "Was?", vroeg Shanía. "Hij is bij zijn laatste gevecht gestorven", sprak Andrew. "Maar dat is een mogelijkheid hem terug te vinden." "En wat is dat voor een mogelijkheid?", vroeg Shanía. "Is het gevaarlijk?", vroeg Shila. "Nee, het is niet gevaarlijk. De Sparrow-zussen, Dana en Dayenne, hebben een plan om hun grootvader terug te halen en wij kunnen ze vragen om ons te helpen", sprak Andrew.

"Hoe oud zijn deze zussen?", vroeg Shanía. "Dana is negentien en Dayenne is zestien", sprak Andrew. "Ze zijn bijna nog kinderen", meende Shila. "Nee, of misschien Dayenne, maar ze zijn Sparrows zij weten wat ze doen", meende Anderw en hij sprak zachter: "Hoop ik." "Wanneer kunnen we dan zeilen?", vroeg Shanía. "Mama je kunt niks veranderen ik wil deze zussen kennenleren." Shila sprak niks maar ze voelde zich niet lekker.

"Ik moet nog beroepsmatige dingen doen maar dan kan ik je halen. Dat is over een maand", sprak Andrew. "Goed. Over een maand", meende Shanía en zij namen afscheid van elkaar.

Twee weken na het gesprek en na Anderws afscheid kwam een geweldige storm en Shanía en haar moeder vernamen slechte nieuws van de haven dat alle schepen kapot zijn en dat geen schip het glukt is deze storm te overleven.

Om een afleiding te hebben ging Shania naar haar burens, die een paardenranch hebben. Ze vroeg op ze Mandariën kon hebben en dat mocht. Mandariën was een lichtbruin paard met wit haar.

Ze maakte een rit en trof een oude vriendin weer. "Hoi Antje. Hoe gaat het?", riep Shania. Antje had bruin haar en bijna zwarte ogen. "Hoi. Heel goed en met jou?", antwoordde Antje. "Het gaat. Ik heb angst dat ik een vriend bij de laatste storm verloren heb", sprak Shania. "O, waarom?", vroeg Antje. "Omdat hij op zee was", verklaarde Shania. "Dan maak je nu dezelfde fout als jouw moeder", meende Antje. "Hoe meen je dat?", vroeg Shania. "Je wordt verliefd op een zeeman", verklaarde Antje. "Hij is echter geen zeeman", protesteerde Shania. "Maar je wordt verliefd op hem", stelde Antje vast en grijnsde. "En dan? Waar is het probleem?", vroeg Shanía. "Het probleem is, dat je de beste man in Scheveningen niet interessant vindt maar een niet kent. Wat doet hij voor zijn beroep?", zei Antje. "Heb je geen andere problemen als dat privéleven van jouw vrienden?", vroeg Shanía boos. "Wat? Iedereen weet dat van jou en hem", zei Antje. "Denk toch wat je wilt, ik rijd terug, dag", zei Shanía en reed terug naar de paardenranch. Ze zadelde Mandariën af en het paard lopte naar de andere paarden.

De dagen gingen over en eindelijk kwam de dag waaraan Shanía de zegelen van de EITC zag. Vlakbij deze schepen was een zwart schip met grijze zeilen. Shanía liep naar de haven waar ze Andrew en twee meisjes begroette. "Hoi Shanía dat zijn Dana en Dayenne, ik heb jou van hen verteld", zei Anderw. "Ja, ik herinner het mij, jullie willen ons dan helpen?", vroeg ze. "Ja", zei Dayenne. Haar zus keek naar Dayenne. "En sinds wanneer zeg jij wat we doen?", vroeg Dana. "Waarbij zullen we dan helpen?", vroeg ze. "Had Andrew het jullie niet verklaard?", vroeg Shanía. "Nee", zei Dana.

Dus vertelde Shanía kort het plan dat ze haar vader wilde leren kennen en ze daarvoor de hulp van Dana en Dayenne nodig had. "Jij wilt dat wij het grootste gevaar voor alle piraten terug halen?", vroeg Dana.